

LBRIS

We know
books

Freeman's

Schimbare

Editat de John Freeman

Traducere de Anca Dumitrescu și Elena Marcu

BLACK BUTTON BOOKS

Titlul original: *Freeman's. Change*

Copyright © 2021 John Freeman

Originally published in the United States of America in 2020 by Grove Press,
an imprint of Grove Atlantic Inc.

Freeman's. Schimbare

Copyright © 2022 Black Button Books, pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Freemans : Schimbare / ed.: John Freeman ; trad. de Anca Dumitrescu

și Elena Marcu. - București :

Black Button Books, 2022

ISBN 978-606-9003-27-5

I. Freeman, John (ed.)

II. Dumitrescu, Anca (trad.)

III. Marcu, Elena (trad.)

821.111

Ne puteți găsi aici:

Black Button Books

Str. Zamfir Olaru, nr. 10

Sector 5, București

052077

hello@blackbutton.ro

www.blackbutton.ro

Proiect susținut de Asociația KULME

Cuprins

- 9 Introducere
 John Freeman
- 15 Șapte proze scurte
 — Joshua Bennett
 — Christy NaMee Eriksen
 — Lauren Groff
 — Sulaiman Addonia
 — Jakuta Alikavazovic
 — Kyle Dillon Hertz
 — Rick Bass
- 45 Un joc de noroc
 Lina Mounzer
- 65 Künstlerroman
 Ocean Vuong
- 75 Ultimele zile
 Sayaka Murata
- 79 Râul
 Aleksandar Hemon
- 81 Un stângist inteligent, ambițios și bine intenționat
 Adania Shibli

- 89 Un băiat cu o mitralieră îmi face cu mâna
Sandra Cisneros
- 93 Camioneta cu pui
Yoko Ogawa
- 109 Biblioteca vieții
Alejandro Zambra
- 121 Noaptea alegerilor
Elizabeth Ayre
- 129 Trenul de noapte
Mark Strand
- 131 Devenind un giulgiu
Kamel Daoud
- 139 Unde ești?
Yasmine El Rashidi
- 149 Încearcă să rezumi un an mutilat
— Valzhyna Mort
— Siarhiey Prylucki
— Dimitry Rubin
— Julia Cimafiejeva
— Uladzimir Liankievič
- 159 Pielea ei, atât de frumoasă
Lina Meruane
- 169 Ariadna în Bloomingdale's
Julia Alvarez
- 175 Pâine
Lana Bastašić
- 181 Bărbatul visat
Cristina Rivera Garza

Avem la dispoziție și alte instrumente pentru a înregistra ceea ce s-a întâmplat dincolo de timpurile noastre, pentru a nota evenimentele cărora le-am supraviețuit, în afară de cele oferite de Galileo și Newton sau de scriitori ca Jane Austen, Toni Morrison sau Barry Lopez, pionierii unui alt fel de a ne aminti istoria. Până la urmă o pădure este un registru viu al schimbării. Într-o relatare din pădurile Montanei, unde intervenția omului a început să deformeze capacitatea naturii de a se vindeca, Rick Bass ne îndeamnă să fim atenți la reverberațiile lemnului. Poate că o parte din voi se sprijină pe o bucată de lemn chiar în acest moment. Poate că, dacă țineți în mână un exemplar din *Freeman's*, atingeți o altă formă a lemnului. Telescopul lui Galilei era făcut din două bucăți de lemn unite într-o formă tubulară. Și prin el a văzut de pe Pământ cerurile.

Șapte scurte

Pași de uriaș

În telefon am un playlist bazat în întregime pe geniul lui John Coltrane și i l-am pus fiului meu din ziua în care s-a născut. Începe cu cover-ul lui Trane la *My Favorite Things*. Adevărul e că habar n-am cum se termină, pentru că n-ajungem niciodată la finalul selecției. Când ajungem la *Lush Life* sau la *Equinox*, în orele azurii ale dimineții, de obicei a adormit din nou sau am hotărât că am dansat destul prin bucătărie și trecem la altă activitate. Avem câteva ore înainte să se trezească mami. Opțiunile ni se deschid în față ca o pașiște. Cel mai adesea trecem de la dans la poeme, pentru că asta pare cea mai logică progresie. Până la urmă, zorile sunt făcute pentru muzică.

Printre favoritele recente – și ar trebui să știți că evaluarea mea se bazează pe feedback sub formă de zâmbete până la urechi sau țipăt în mijlocul unei strofe – se numără *Little Lamp*, a lui Joy Priest, *The Mountains of California: Part I*, a lui Al Young și *Something New Under the Sun*, de Steve Scafdi. Poemul lui Scafdi începe cu propoziția *Va trebui să strălucească și fiecare zi care începe astăzi pare s-o facă*. Până și zilele cenușii capătă o nouă rezonanță: ore în șir petrecute privind perdelele de ploaie reamenajând grădina, făcând-o prea noroioasă pentru ca Apollo al V-lea, câinele familiei, să se poată juca. Apollo nu reacționează mereu bine la astfel de schimbări în rutina sa, pentru că de curând a trebuit să se obișnuiască cu prezența unui nou membru al familiei și încă trebuie să se sedimenteze senzația că întreaga noastră atenție nu este concentrată asupra lui.

Această încurcătură s-a produs în mare parte din cauza mea. Poate din cauză că i-am pus numele unui zeu al poeziei

și al soarelui, al unei nave spațiale, al sălii în care mama l-a văzut cântând prima dată pe Smokey Robinson, al unui film despre cel mai mare boxer al tuturor timpurilor, a cărui moștenire modernă este întrupată în Michael B. Jordan. Eu mi-am primit numele după o carte din Biblie și un frate mai mare care a murit înainte să mă nasc. Primul prenume al mamei e moștenit de la bunica și al doilea de la asistenta portorică înaltă din sala de nașteri în care bunica a adus-o pe lume.

Numele fiului meu, August Galileo, provine deopotrivă din literatura diasporei africane și din angajamentul familiei de a studia cerurile. I-am pus numele după legendarul poet și dramaturg August Wilson și după Black August, evenimentul comemorativ anual în care oameni din întreaga lume sărbătoresc nu doar moștenirea revoluționară a lui George Jackson, care a fost ucis pe 21 august 1971, ci și exercițiul libertății extins pe o bucată mult mai mare din istoria omenirii, inaugurarea Rutei Subterane, revolta lui Nat Turner și Revoluția haitiană. Galileo trimite deopotrivă la părintele astronomiei moderne și la discursul lui W.E.B. Du Bois, de la Universitatea Fisk, din 1908: „Galileo Galilei”. Este unul dintre cele mai puternice fragmente de oratorie pe care le-am întâlnit. În acest discurs, Du Bois spune: „Iar voi, absolvenții Universității Fisk, gardienii zidului exterior, și tu, Universitate Fisk, o personalitate intangibilă, dar reală, clădită din Cântec și Suferință și șlefuită de Spiritele Oamenilor Drepti, sunteți un Galileo vertical, înțelept, în fața Imaginii Morții și a Promisiunilor Minciunii.”

Numele sunt un fel de incantații. August Galileo ne amintește, și sperăm că-i va aminti și fiului nostru, să aibă curaj în fața sortii imprevizibile. Să fie perseverent în fața a ceea ce pare imposibil. Să aibă dedicarea de neclintit de a se minuna, respect pentru drama esențială a vieții omenești și pentru ceremoniile care o fac să merite trăită.

Un alt lucru care s-a schimbat de când a venit pe lume August – în afara rutinei din zori – este că peste tot sunt jucării. Numele multora dintre ele nu se regăsește pe cutiile în care au fost cumpărate: Tronul Lupului (leagănul), Instrumentul (eșarfa porț-bebe gri), Zornăitoarea Melc (o zornăitoare în formă de melc). Colecția de obiecte în perpetuă expansiune îngreunează mersul prin sufragerie, dar face intratul în cameră o adevărată bucurie. Odată ce coboară și mami, reîncepe petrecerea. Punem un DJ set al lui KAYTRANADA și dansăm până obosim, prăbușindu-ne la unison pe canapea, unde ne odihnim o vreme.

Unul dintre marile daruri ale expresiei tradiționale a comunității de culoare este că refuză noțiunea nemuririi omului – mai ales așa cum este imaginată de modernitatea noastră seculară prin intermediul proprietății și al cuceririlor – și, cu toate acestea, oferă momente în care ne simțim invincibili, nesfârșiți. Nu trăim veșnic. Dar amintirea noastră, da. Trăim pentru copii. Ne angajăm într-o luptă necontenită ca să moștenească o planetă demnă de dragălașenia lor. Deși odată înțelegeam asta doar la nivel abstract, acum acest fel de a vedea lucrurile îmi animă zilele. Nu pot să-l ascult pe Coltrane fără să mă gândesc la băiatul meu, care a venit pe lume doar acum câteva luni, într-o noapte de duminică, cu doar câteva ore înainte de răsărit. Acum două săptămâni, când mă uitam prin discurile vechi, am găsit albumul de debut al lui Trane scos la Atlantic Records, Giant Steps (Pași de uriaș). Mi s-a părut un semn. Noi începuturi, promisiuni infinite. Puterea neînrobăită a respirației unui singur om, îndeajuns de puternică să rotească lumea cunoscută în jurul propriei axe.

— Joshua Bennett

În trecut foloseam cuvântul avalanșă mai degrabă cu sens de verb. Însemna: „Nu mă pot opri din plâns”.

Dar, având o casă într-o zonă cu avalanșe, am fost forțată de curând să încerc să înțeleg recomandările consiliului local în acest sens. Ei folosesc cuvântul *avalanșă* cu sensul de: „cantitate mare de zăpadă, gheață și bolovani care se prăbușesc pe un versant”.

Vă rog să-mi iertați greșelile sau suprasimplificările, dar iată încercarea mea de a traduce. Se pare că e important ce fel de zi are muntele. În funcție de vreme, zăpada se așterne în diferite tipuri de straturi, iar acele straturi se acumulează în timp, ceea ce înțeleg că este cea mai mare problemă în prezent, ceea ce se numește „avalanșă în plăci”.

Asta presupune un strat gros de zăpadă care e compus dintr-un substrat foarte fragil. Stratul fragil e atât de adânc, încât aproape că nu-l poți identifica dacă nu-l cauți. Un alt strat ar putea fi alcătuit din gheață, ceea ce, într-un fel, amplifică fragilitatea stratului, pentru că se poate fisura, iar fisura poate reverbera pe toată suprafața plăcii, și astfel o atingere ușoară poate provoca o avalanșă de proporții uriașe. Oricât de fragil sau de dens ar fi stratul de zăpadă, dacă este atins în punctul nevralgic, se va extinde în adâncime și pe întreaga suprafață a celei mai fragile porțiuni a sa. Astfel, o avalanșă nu înseamnă doar zăpadă și nu este doar declanșatorul, ci și rezultatul unei supra-acumulări nesedimentate cum trebuie.

La un an distanță, mi-am făcut bagajul. Nu-i adevărat; acum un an, prietena mea Melissa mi-a făcut bagajul, pentru că eram prăbușită în avalanșă pe covorul din sufragerie – avalanșă, de data asta, în sensul meu. Mă sunase sora mea. Tata se zbătea între viață și moarte la ATI. Li se spusese că nu credeau că va

rezista până dimineață, iar eu nu puteam zbura acolo până a doua zi.

Uneori nu primești niciun avertisment.

Nu pot separa experiența de a-mi lua rămas-bun de la casa pe care tata mi-a construit-o de experiența de a-mi lua rămas-bun de la tata, exact în această zi anul trecut. Există tot felul de dezastre naturale. Se spune că trupurile noastre au memoria suferinței, ceea ce mă uimește, de vreme ce suferința mea își gestionează foarte prost timpul. Poate că suferința este doar un strat fragil și nu contează cât de adânc e îngropat. Un miros, o pasăre sau răsăritul într-o anumită zi îl poate fisura oricând.

Suferința, adică managerul general al urgențelor, mi-a bătut la ușă sâmbătă dimineață să-mi explice pericolul optimismului naiv.

Dar e o binecuvântare, nu-i așa?, să existe o speranță, să îți se ofere un minut, să iei cu tine ceva de neînlocuit.

Dacă avalanșa ne-ar lovi casele, se pare că le-ar acoperi cu un strat de zăpadă gros de 5 m, înaintând cu o viteză de 120 km/h, pe o suprafață de 400 metri pătrați. Nu-mi dau seama cum ar putea supraviețui casa cuiva, dar sunt obișnuită să mă rog împotriva probabilității. Tata a supraviețuit primei nopți, iar în cea de-a doua s-a trezit pentru o clipă. S-a întâmplat exact acum un an, de ziua mamei. Un miracol, ni s-a spus, și pe asistente le-au trecut florii. M-a umplut de o speranță catastrofală.

Când am ieșit din nămeții suferinței, i-am spus lui tata că-l iubim și că nu trebuie să-și facă griji pentru noi. Asta a fost în cea de-a treia zi. Ne-am luat rămas-bun pentru că am fost preveniți; e mai bine să-ți iei rămas-bun și să pleci decât să fii distrus sub nămeți. S-a întâmplat în urmă cu 364 de zile. Sunt dimineți în care pot păși pe zăpadă și sunt dimineți în care sunt îngropată sub ea.

Ce fel de vreme ne dorim? m-au întrebat prietenii mei, iar eu n-am destule cunoștințe despre avalanșe pentru a răspunde altceva decât: ne dorim să vină primăvara. În terapia pierderii și durerii niciun fel de vreme nu e rea; cred că scopul este să vindec straturile fragile pentru ca nicio avalanșă să nu te mai poată ucide. Managerul general al urgențelor a schimbat avertizarea din „extremă” în „severă”, deci știu că, în condițiile propice, chiar și o avalanșă se poate schimba. Stratul fragil se poate întări, rezistând în fața vântului. Încărcătura se poate micșora, topindu-se. Poate fi atins fără să se fisureze. Uneori e nevoie doar de timp.

— Christy NaMee Eriksen

Lacul

Sunt nopți în care lacul rece și adânc îmi aduce înapoi sinele de copil. De obicei fără consimțământ. Nu vreau să am nimic de-a face cu cea de-atunci sau să mă întorc în orașul anilor care m-au format și m-au ținut captivă. Cooperstown, locul în care m-am născut, e o fărâmă de New York în pustiu, atât de mic, încât oficial e un cătun, atât de frumos cu jardinierele lui pline de flori, cu garduri vii îngrijite și drapele americane fluturând, încât a fost transformat într-un obiect, locuitorii lui oferindu-l în fiecare vară miilor de băieți și bărbați care vin aici pentru baseball din nostalgie pentru o întâlnire cu fantomele copilăriei lor. Oare un oraș poate fi obiectificat ca o femeie? Dacă Cooperstown e o ea, atunci se poate.

În visele mele, lacul mă aduce mai întâi la biserica prezbiteriană din capătul străzii Pioneer, suplă, înaltă, veche, o clădire făcută din oase cioplite, unde cândva mi s-a oferit darul venerației, dar și al chinului, în timpul slujbei de trei ore, cu un

cor nepăsător, dar talentat, cu turul ștrampilor din lână aspră alunecându-mi pe coapse. Toată săptămâna duceam pe umeri apăsarea opresivă a unui Dumnezeu masculin, perpetuu furios pe micile revolte din mintea mea. Eram defectă pentru că mă temeam mai mult decât iubeam. Un șoarece, acest sine copil, blond, palid, uluit, speriat. În visele mele, deși o repudiez, această copilă iese din biserică cât poate de repede, coborând în fugă dealul către strada principală. Fără mașini și fără oameni, singurul semafor aprins către vest reflectându-se în asfaltul ud, glazurând vitrinele brutăriei în roșu, galben și verde, cu drapelul fluturând în mijlocul străzii. De acolo, strada cobora către Parcul Lakefront, unde statuia lui Natty Bumppo vânează alături de câinele său, până dispăre în luciul întunecat al lacului.

Acest lac neobișnuit de lung pândea dincolo de peluză la geamurile dormitorului copilăriei mele. În fiecare dimineață, înainte să mă ridic din pat, mă uitam afară, încercând să întuiesc în ce toane era, știind că se puteau schimba cu o repeziciune înspăimântătoare. Uneori lacul era capricios, când vârtejurile ridicau zăpada de pe suprafața înghețată, făcând-o să danseze frenetic, uneori erau zile fericite și însoțite pe apa caldă și albastră de august, uneori pături pansive de ceață se ridicau grațios de pe suprafața apei într-un apus de toamnă oranj, iar alteori furtuni bubuitoare coborau din Cherry Valley în valuri de lână cenușii. În fiecare an, pe 4 iulie, se organiza o petrecere și priveam de pe peluza noastră artificiale dublate de apele de sub ele, colinele captau tunetele exploziilor, aruncându-le de la una la alta până la următorul bum, când tunetul anterior se pierdea. Pentru mine lacul a fost mereu intensitate, frumusețe și teroare în stare pură.

Iar în visele mele sinele meu copil stă trist lângă steag, dar lacul îmi atrage fantoma ca un magnet către această profunzime sălbatică, incontrollabilă și inevitabilă a simțirii.

Asta nu-mi place, felul în care în copilărie simțeam absolut totul și totul era insuportabil. Am avut o copilărie bună, am fost hrănită și iubită, dar m-am născut fără piele, o fată sângerându-și emoțiile stacojii peste tot. Erau zile în care simțeam că mor când auzeam sunetul ciorilor mâncând porumbul din grădina tatălui meu sau când simțeam gustul mierii pe care o furam – zahărul era interzis la noi în casă, pasibil să ofere plăcere – și o întindeam pe ascuns pe pâinea caldă pe care o coceam înainte de antrenamentul de înot. Membrana care îmi despărțea interiorul de lumea exterioară era ușor de fisurat. Nu puteam păstra nimic înăuntrul meu. Nu știu cum am supraviețuit. Și peste tot pe unde mergeam prin oraș, chiar și în locurile din care nu se vedea lacul, știam că e acolo, sclipind; era oglinda mea supradimensionată, fără piele, la fel ca mine, reflectând cerul pentru sine, prea sentimentală, prea multă, prea periculoasă, încât te puteai îneca în ea.

Cel puțin un visător se trezește la viață. Atracția nocturnă a lacului se disipă până dimineață, când mă trezesc, ca o adultă careia i s-a îngroșat pielea îndeajuns ca să poată rămâne în viață. Dar, chiar și ca adult, sunt sceptică să mă întorc acasă. Au trecut aproape zece ani de când am fost în Cooperstown. Părinții mei s-au mutat, nu am niciun motiv evident pentru a mă întoarce acolo, așa că am păstrat acel loc în siguranță, cufundat parcă în aspic, undeva în adâncul meu. E ceva frumos în această rezistență, pentru că straturile timpului și spațiului din mine pot fi conservate fără să se amestece. Astfel, locul în care Strada Lake cotește, coborând către Council Rock, există pentru mine în multe feluri concomitent: locul în care de un Halloween, în școala primară, m-am întins pe jos pe strada întunecată ca să mă sperii și aproape că m-a călcat o mașină care se apropia silențios, locul în care am călcat pe o scândură și mi-a intrat în talpă un cui, locul în care eu și prima mea prietenă, la șapte ani, ne-am aplecat și am frecat unele de altele

pietrele ude să ne pictăm pe față ca niște războinici. Să văd felul în care s-a schimbat orașul, copacii pe care i-am iubit cu zeci de ani în urmă, acum morți și dispăruți, clădirile dărăpănate, vechii prieteni îmbătrâniți și grizonanți, arătând ca părinții lor, plecându-și capul în vânt, traversând încet strada... nu, nu, mulțumesc, dar nu pot, ar fi prea mult. Zidul de apărare fragil pe care l-am construit împotriva copleșitoarei lumi s-ar surpa. Oricine ar putea să vadă până în adâncurile mele. Așa că, noapte de noapte, îmi sacrific sinele copil la picioarele lacului, atât sinele, cât și lacul redat în vis ca subiecte, nu obiecte. Îmi las subconștientul să-l ademenească pe acest copil care tremură, bolnav de lume, în Parcul Lakefront, care, în somnul meu, e deopotrivă drapat de noapte și prea puternic luminat de zi, strălucirea apei orbindu-mă. În acest loc am văzut cândva un stol de rațe sălbatice omorând un rățoi bolnav, în acest loc câinele meu se ducea să se înfrupte din grăsimea lăsată la răcit de bucatarul motelului, în acest loc eu și prietena mea, suferind din dragoste, mâncam tone de înghețată ca să avem de ce să ne urâm și tot aici, alergând după un frisbee, m-am afundat în noroi până la brâu și au trebuit să mă scoată trăgându-mă cu o funie. Toate acestea, toate, rămân așa cum au fost, vii, fragile, sălbatice.

— Lauren Groff

Puterea absenței:

Afaceri de copii într-o tabără de refugiați

Mama prietenului meu din copilărie era lucrătoare sexuală. Îmi amintesc cum, atunci când mă întâlneam cu ei dimineața în fața școlii, o îmbrățișa strâns, de parcă ar fi încercat să adune

cioburile în care se spărsese sub greutatea clienților în timpul nopții, recompunând-o în brațele lui.

Mulți părinți din tabăra de refugiați erau prezenți și întregi doar în oglinzile imaginației noastre. Mama mea era și ea de parte, muncind în Arabia Saudită ca servitoare în casa unei prințese și, când aveam trei ani, ne lăsase pe mine și pe frații mei în grija bunicii materne. Dar, la fel ca prietenul meu, și eu o îmbrățișam pe mama în fiecare dimineață, chiar și cu Marea Roșie între noi. O îmbrățișam în amintirile vechi pe care le lăsase în urmă și în cele noi, care-și făceau loc în viața mea prin intermediul casetelor pe care le-a trimis din Jeddah împreună cu o fotografie color pe care bunica o pusese pe peretele de chirpici al colibei noastre.

Dar trebuie să recunosc că aveam sentimente contradictorii față de mama. Îmi era dor de ea, dar absența ei îmi destabiliza copilăria, în timp ce adulții îmi reaminteau zi de zi motivele pentru care plecase. Mi se vorbea despre sacrificiile ei nețârmurite – că plecase ca să câștige bani și să ne poată scoate în viață din tabără – ori de câte ori mă purtam urât, când nu făceam ce-mi cereau, ca atunci când nu mă duceam cu măgărușul să aduc apă de la râul aflat la ore întregi depărtare sau când nu-mi făceam temele la timp.

Copiii, aveam să aflu, plătesc la rândul lor un preț pentru sacrificiile părinților, doar că, de cele mai multe ori, acesta nu este observat de adulți, pentru că totul se petrece sub pielea copilului. Pierderea mamei mele a fost ca pânza care avea să devină fundația copilăriei mele.

Am devenit prea politicos, prea recunoscător față de cei care au avut grijă de mine, dându-mă peste cap să le fac pe plac, încercând să ușurez cât puteam de mult povara de pe umerii lor, povara acelor orfani. Aveam grijă să nu fac nimic ce-ar fi putut păta reputația mamei mele. M-am transformat în carapacea a ceea ce știam că sunt. Copilul din tabără era unul inventat,

cel adevărat era îngropat înăuntru sub absența mamei și consecințele ei.

Privind în urmă, sunt sigur că dorința de a umple acest hău care se căsca în viața mea a fost lucrul care m-a făcut să mă înham la o serie de mici idei de afaceri când aveam opt, nouă ani.

Prima a fost să vând dulciuri și țigări. Îmi amintesc dimineața în care stăteam pe patul pe care-l împărțeam cu fratele meu în coliba noastră, uitându-mă la fotografia înrămată a mamei de pe perete. Cu părul împletit, într-o rochie zurla tradițională arăta regal. Felul în care stătea, picior peste picior, cu mâinile împreunate peste genunchi, cu gâtul lung și grațios, îmi amintea de autoportretul Fridei Kahlo în rochie de catifea, portretul unei femei care sfida durerea din viața ei.

Forța absenței ei era atât de mare, încât peretele pe care era agățată fotografia ei color era ca o gaură neagră, mă atrăgea constant către ea.

M-am forțat să-mi întorc privirea de la fotografia mamei. Mi-am numărat banii strânși timp de luni întregi, șilingii pe care mi-i dăduseră rudele care ne vizitau din diverse orașe, care acum însumau câteva lire sudaneze. Am ieșit din colibă cu banii. Bunica mea cocea pâine eritreeană, la fel ca în cele mai multe dintre dimineți. A trântit coca pe cuptorul mogogo și s-a lăsat pe spate, ferindu-se de fum. Am surprins-o vorbind singură. De la ea am învățat că să vorbești singur nu e un semn de nebunie, ci că uneori ne suntem proprii și poate singurii ascultători. M-am îndreptat către piață. Am ales un magazin deținut de o rudă a soțului mătușii mele, gândindu-mă că poate, astfel, o să negociez mai ușor.

Voiam dulciuri și țigări, asta i-am spus bărbatului cu pielea deschisă la culoare, în jalabiya și taqiyah. Mi-a fluturat degetul prin față, spunându-mi că avea să vorbească cu bunica mea, amintindu-mi că mama muncea pe brânci departe de